

for andre Landes Kommuner, som selv maa holde deres Sprogte.

Seg kommer nu til Forslagene til § 26. Der maa det for det første være mig tilladt at sige nogle Ord om det Forslag, der vistnok har overrasket adskillige Medlemmer, angaaende en Bevilling af 250,000 Kr. til dansk Industri og Haandværks Deltagelse i den internationale Udstilling i Chicago i Aaret 1893. Seg har, ligesom hele Udvalget har gjort det, tiltraadt dette Forslag, men at jeg har gjort det med stor Byst, kan jeg ikke sige. Det har allerede undret mig, at den meget ærede Regering var saa flot paa dette Omraade. Danmarks Deltagelse i denne Udstilling lader sig ganske sikkert ikke tilvejebringe paa nogen praktisk Maade for et mindre Beløb, og skal Danmark deltage, er det afgjort, at det er den eneste praktiske Maade, hvorpaa vi kunne komme til at deltage. Denne Bemærkning skal jeg forudsætte, men naar Regeringen nu har været saa beredvillig til at stille et Beløb af $\frac{1}{4}$ Million til Raadighed, denne Regering, som dog ikke er saa flot med at udrede $\frac{1}{4}$ Millioner, maa Ansagen for den vistnok søges deri, at det ogsaa vil komme Vestindien til gode. Det vil jo have Betydning for Vestindien, at det beholder sin Indførsel til Amerika, og da Amerika betragter denne Udstilling som et nationalt Anliggende, hvor til det indbyrdes hele Verden, vilde det, dersom det skulde tage Danmark det ilde op, at det ikke deltog, let kunne gaa ud over Vestindien. Finansministerens Forkærlighed for Vestindien er jo vel bekendt, og det turde maaste være en af Grundene til, at han er saa beredvillig til paa dette Punkt at lufte Statskassen saa højt op. Naar, dette Hensyn til Vestindien gælder ikke over for mig og er ikke min Grund, men det kan ikke nægtes, at det har sin Betydning for den danske Industri at deltage. I Virkeligheden er det imidlertid for dyrt betalt direkte, naar man ser Sagen i og for sig, at give 250,000 Kr., men der er en anden Betragtning, som har været den afgørende for mig, og som vistnok ogsaa maa være afgørende i denne Sag. Man maa spørge: Kan man egentlig lade være? Det gaar omtrent paa samme Maade, som det gaar mange af os i Livets almindelige Forhold. Naar Ens Familie og Ens Kæbber og Genkæbber deltage i noget, som medfører Udgift, kan jeg heller ikke lade være, selv om jeg ogsaa helst vilde være fri for at paatage mig denne Udgift. Saaledes omtrent staar Sagen her. Sverige, Norge, Tyskland og andre europæiske Stater bevilge 2—300,000, og de større Stater bevilge en eller flere Millioner Kroner der-

til. Danmarks Udeblivelse kan næsten under saadanne Omstændigheder ikke forsvares. Det er egentlig det væsentligste Hensyn, som har ledet mig til at tiltræde Forslaget, idet jeg for øvrigt anerkender den deltalende Fremstilling, som de Herrer have læst i Bilagene til Anmærkningerne, hvor der er udviklet, og ikke uden Føje, den Betydning, det kan have for dansk Industri, saa rent spildte ere Pengene ikke, selv om det, naar man tager Beløbet i og for sig, ikke kan siges, at man faar et industrielt og kommercielt Bedragsfuldt ud for, hvad der ydes, men det Hensyn, som jeg har anført, har for mig været det bestemmende, og jeg tror ogsaa, at man væsentlig maa se denne Sag fra dette Synspunkt, og at den egentlig ikke ret godt lader sig forsvare fra noget andet Synspunkt, men fra dette Synspunkt maa den forsvares. Vi maa spille med i det Samfund af Nationer, hvori vi leve. — Under Nr. 231 og 232 findes 2 Forslag om Havneanlæg, som jeg ikke har tiltraadt, og Grunden dertil er — navnlig hvad Forlængelsen af Hirtshals Molen angaar, — ikke den, at jeg er imod saadanne Forslag, men den, at jeg finder det mindre heldigt, at Forslag af den Natur fremkomme fra Udvalgets Side. De maa fremkomme fra Ministeriets Side. Dermed mener jeg ikke, at Udvalget ikke selv bør stille Forslag; det er noget, som jeg selv har deltaget i paa mange Omraader, men navnlig naar der er Tale om Havneanlæg, tror jeg, at Udvalget paa mange Punkter savner til en vis Grad Forudsætninger for at kunne paatage sin Ansvarer derfor over for Regeringen og over for hele Landet, og det paatage vi os der ved. Vi paatage os derved Ansvarer for denne Havns Anlæg, uden at vi, som jeg tror at turde sige, have den tilstrækkelige Indsigt i de tekniske Forhold, som ere forbundne dermed, en Indsigt, som dog til en vis Grad er nødvendig. Allerede ved Færneanlæg henholde vi os dog væsentlig til de tekniske Folk, men dels ligger det os nærmere, og dels have vi en langvarig Praksis deri; men hvad Havneanlægene angaar, have vi jo nylig i de sidste Aar høftet en saadan Række af bitre Erfaringer, at vi virkelig maa betænke os paa at stille os i Spidsen for et saadant Forslag, som Regeringen ikke har villet tage paa sig. Dette gælder særlig, hvad Anlægget af Molen ved Hirtshals angaar, hvor der jo selvfølgelig er særlige Vanskeligheder til Stede, da den skal ligge der ude i det aabne Skagerak. Hvad Hundested Havn angaar, da have vi jo netop ved denne Havn høftet meget bitre Erfaringer, og naar der her foreslaas 43,300